

пажъ. Както и да е, наехме една каляска съ испотрошени
яйове и тръгнахме, когато вече съвсѣмъ стѣмнѣ.

27-ий ЮНИЙ.

На разсѣмване се спрѣхме въ едно село три часа отъ
Зимничъ, дѣто се намира квартирата на Царя. Тукъ дадохме
почивка на конетѣ.

Селото напомнюва нашитѣ богатички села въ Малороссія;
сѣщо тѣй измазани съ глина и побѣлени кѣщи, съ неизбѣ-
жната стрѣха отъ вѣвшната страна, тоя сѣщи набитъ съ
глина подъ и сѣщата чистота вътрѣ въ жилището. Двороветѣ
и градинитѣ обградени съ жиздена ограда. Разликата е тая,
че тукъ и самичкия житѣль носи себе си така чисто, както
и жилището си. Азъ се збъркахъ отъ чистината на бѣлитѣ
дълги ризи, въ които сѣ облѣчени житѣлитѣ ромѣни. Може
и да не е на всѣкадѣ така, въ първото ромѣнско село остави
въ мене приятно въспоминание. Какво още поражавъ непри-
викналото око, това е множеството щѣркѣве, които си устро-
или свойтѣ гвѣзда едва ли не на всѣкой покривъ. Въ Зим-
ничъ стигнахме въ 10 часа сутренъта и слѣзваме въ едно-
кафене, пълно съ офицери и разни военни хора. Азъ наче-
нахъ да распитвамъ за опълчението и, за съжаление, узнавамъ,
че то слѣдва съ главната квартира на Великия Князь Главно-
командующия и е на нѣтъ кѣмъ града Търново. Съ преми-
нуването прѣзъ Дунава излѣзоха пакъ затруднения, ромѣнина
се отказа да ни вози до Търново, а въ Зимничъ нѣма кѣдѣ
да се наемѣтъ кола, тѣй шото трѣбваше до се обърнемъ
къмъ артиллерийскитѣ солдати на единъ отъ парковетѣ: тѣ
сѣ случиха, за щастие, съвършено свободни и се вземаха
да ни пренесѣтъ нѣщата на другата страна на Дунава. При
самото спускане на първия мостъ, прѣзъ тѣсния рѣкавъ на
рѣката, срѣщаме Царя и Великия Князь Алексѣй Алексан-
дровича, които се връщаха на кола отъ Свищовъ.

Царя изглежда така бодро, така весело, што не мо-
жеше да се не зарадва човѣкъ; както се вижда послѣднитѣ
успѣхи на нашата армия произведе на Царя благотворно
впечатлѣние. Въ Зимничъ стана вече извѣстно, че нашия